

Kiseleffin talo (Aleksanterinkatu 28, Sarvikuonon kortteli)

Kiseleffin talossa (1778) oli ”Stockmannin kulma” eli uudenlainen tavaratalo, jossa oli näyteikkunat ja erilliset kassat. Sisätilat suunnitteli myymäläkäyttöön 1912 arkkitehti Lars Sonck. G. F. Stockmannin (1825–1906) perustama myymälä toimi rakennuksessa 1880–1930.

Kun keväällä 1918 valkoisten voitettua sisällissodan Suomeen alettiin hankkia kuningasta, valtio antoi Stockmannille tehtäväksi toimittaa huonekalut tulevaan kuninkaanlinnaan (ent. Keisarillinen palatsi, nyk. Presidentinlinna). Monarkialla pyrittiin saamaan tukea Venäjää vastaan, ja kuninkaaksi kaavailtiin saksalaista Hessenin prinssiä Friedrich Karlia (1868–1940), mutta kuningashanke peruuntui. Valtio ei lunastanut jo hankittuja huonekaluja, joten niiden myymi-

seksi Stockmann perusti antiikki- ja taideteollisuusesineiden osaston eli lyhtyhallin ”kauppahuoneen piha-aukion päälle”. Kauppa ei käynyt, ja pian osasto suljettiin. Kiseleffin talosta Stockmann siirtyi Aleksanterinkadun alkupäähän, sen nykyiseen tavaratalorakennukseen.

Kiseleffin talon omisti 1800-luvulla kauppias, tehtailija, rakennusurakoitsija, kauppaneuvos Feodor Kiseleff (1772–1847). Hän oli yksi aikansa varakkaimmista kauppiaista Helsingissä, kun liiketoimet venäläisen sotaväen kanssa kukoistivat. Kiseleff sai myös hoitaakseen kaupungin julkisia rakennushankkeita, kuten Hietaniemen hautausmaan perustamistyöt ja Nikolainkirkon portaiden urakan.

Senaatintorilla järjestettiin
markkinoita ennen kuin
Aleksanteri II:n muistomerkki
pystytettiin 1894.

Aleksanteri II:n muistomerkki paljastettiin 1894.

Johannes Takasen ja Walter Runebergin suunnittelema muistomerkki paljastettiin Aleksanteri II:n syntymäpäivänä 29. huhtikuuta 1894, kolmetoista vuotta tämän kuoleman jälkeen. Aleksanteri II (1818–1881) oli saanut surmansa pommiattentaatissa.

Senaatintorilla järjestetty juhlallinen paljastustilaisuus kokosi yhteen valtavan määrän suomalaisia kaikkialta maasta isänmaalliseen mielenilmaukseen. Kenraalikuvernööri Heiden luki venäjäksi Aleksanteri III:n tervehdyksen, joka

luettiin myös suomeksi ja ruotsiksi. Patsasta verhonneen kankaan narut irrotti *Eläköön*-laivan miehistö, ja kansa kohotti ilmoille eläköön-huudot. Oli musiikkiesityksiä ja puheita, ja muistomerkin juureen laskettiin suuri määrä seppeleitä. Tilaisuuden päättyttyä valkolakkiset ylioppilaat lippuineen lähtivät kirkon portailta kohti Sofiankatua. Muistomerkin ohittaessaan he tekivät lipputervehdyksen ja paljastivat päänsä.

